

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a személyesen eljáró felperesnek a dr. Varga Zs. András ügyész által képviselt alperes ellen szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 7.M.636/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.23.394/2009/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. május 18. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.23.394/2009/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes és volt felesége, K.K.I. 2001. szeptember 1-jén nyert kinevezést a D.V.Ü.-re fogalmazóként. A házastársak együttélése 2002. szeptemberében megszakadt, 2002. október 3-án indult meg a bontóper, amely 2005. október 20-án jogerőre emelkedett ítélettel zárult. K.K.I.-t kérelmére 2003. január 1-jével a M.V.Ü.-re áthelyezték, majd később a B.Ü. ügyésze lett. Az alperes a felperesnek, mint a D.V.Ü.fogalmazójának ügyességi szolgálati jogviszonyát 2007. április 13-án kelt felmentéssel az Ütv. 28. § (1) bekezdés c) pontjára és a 28. § (3) bekezdésére hivatkozással alkalmatlanság miatt 2007. október 20-ával megszüntette. A felmentés indokolása szerint a felperes munkaidőben a feleségét munkahelyein hivatali telefon és az ügyészi szervezet levelezési rendszerének felhasználásával telefonon és e-mailekkel zaklatta. A különélő házastársa szüleinek L. településen lévő lakásánál többször megjelent, ahol rendőri beavatkozásra okot adó magatartást is tanúsított. Emellett büntetőeljárásokat kezdeményezett a volt felesége szülei és azok szomszédai ellen. A felperes fenti magatartásai az Mt. 103. § (1) bekezdés a) és c) pontjába, valamint a 3. § (1) bekezdésébe ütköztek. Az együttműködési kötelezettség megsértéseként kell értékelni ha a munkavállaló a véleménynyilvánítás jogával élve a mértéktartás követelményét mellőzve jár el, ha nem tanúsítja a munkatársakat kölcsönösen megillető tiszteletet, ha sérti azok emberi méltóságát, ha a munkáltatói jogkör gyakorlójával szemben sértő hangnemet használ, azaz általában a munkaviszonyával összeférhetetlen magatartást tanúsít. A felperes ugyanis a munkáltatójától és a feletteseitől várt el együttműködést magánéleti problémáinak általa helyesnek tartott módon való megoldásában. Ilyen együttműködési kötelezettséget sértő magatartásként rótt a felperes terhére a felmentés: a felperes 2003. január 7-én kelt a Sz.SZ.B.M. főügyésznek a különélő felesége áthelyezését támogató intézkedését sérelmező levelét, amelyben azt a családi életébe való beavatkozásnak tekintette, és kifogásolta a személyzeti ügyekkel

foglalkozó előadó munkáját; a 2004. január 8-án a M.V.Ü.-n történteket, ahol a felperes házastársa távolléte miatt a jelenlévőket felelősségre vonta, majd az ezt követő napon L.-n a felesége szüleinek lakásánál történtek miatt rendőri előállítására is sor került; a 2004. december 17-én a Sz.SZ.B.M. főügyészhez intézett több oldalas beadványát, amelyben kifogásolta a M.V.Ü.-n folyó munkavégzést, a munkaidőre vonatkozó szabályok be nem tartását, és azt, hogy el nem vált felesége hivatalos iratokon a leánykori nevét használja, kérte a különélő felesége ellen fegyelmi eljárás indítását; a 2005. január 4-ei Sz.SZ.B.M. főügyészhez intézett beadványát, amelyben szintén fegyelmi eljárást kezdeményezett a volt házastársával szemben kifogásolva annak munkavégzési morálját;

a 2005. január 24-ei L.Ü. Sz.T.I.F.-nek vezetőjéhez intézett beadványt, amelyben volt házastársa viselkedését kifogásolta, és azt is, hogy a leánykori nevét használva adta be vizsgára bocsátás iránti kérelmét, és emiatt ismét fegyelmi eljárás lefolytatását kérte; a 2005. március 18-án L.-n történteket, amelyet nemcsak a különélő felesége szülei, hanem a szomszédok is kifogásoltak; azt, hogy a különélő felesége ez alkalommal tanúsított fellépését kifogásolva ismét fegyelmi eljárást kezdeményezett; a felperes által a házassági bontóperben előterjesztett beadványokat, amelyben a különélő házastársát a „K.” néven közismert személy egykori élettársa albérlő-társaként nevezte meg, amely miatt K.K.I. magánvádas eljárást is kezdeményezett, ahol rágalmazás vétsége miatt megrovásban részesítették a felperest. A felmentés szerint a fenti magatartássorozat igazolja, hogy az ügyészi szervezet különböző egységeit a felesége felelősségre vonására igyekszik felhasználni az Mt. 103. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző módon. Több beadványában (legutóbb 2007. január 23-án) olyan gyanút érzékeltetett, hogy a vele szembeni rendőri intézkedésre 2004. január 8-án főügyészi sugallatra került sor. Ügyészségi alkalmazotti mivolta ismert volt mindazok előtt, akikkel szemben a L. községben történetekkel kapcsolatban különböző büntetőeljárásokat kezdeményezett. Az alkalmatlanság kérdése pedig nem szűkíthető le kizárólag a munkavégzésre. Az ügyészségi alkalmazotti jogviszonyán kívüli, de arra visszaható magatartássorozat önmagában is hátrányosan befolyásolta az ügyészség megítélését, sértette a jóhiszemű és tisztességes magatartás szabályait. Emellett az együttműködési kötelezettség sorozatos megszegése miatt alkalmatlan az ügyészségi szolgálatra. A felperes a keresetében kérte a felmentés jogellenességének megállapítását, eredeti munkakörébe történő visszahelyezését. Arra hivatkozott, hogy az indokolás részben nem valós, a felmentés nem okszerű. Az alperes a fokozatosság és arányosság elvét nem tartotta be. A felmentésben foglaltak legfeljebb enyhébb fegyelmi vétség megállapítására adhattak volna okot, de nem alapozták volna meg a hivatalvesztés fegyelmi büntetést. Vitatta az alkalmatlansága tartósnak minősítését. A keresetindítást megelőzően kb. három évvel korábban

elhúzódó magánéleti válsága semmiféle kihatással nem volt a munkavégzésére, és a felmentéskor már ez az időszak lezárult. Az alperes alaptalanul várta el, hogy ne reagáljon a sérelmére elkövetett szabálysértésekre, bűncselekményekre. Az alperes nem tett eleget az együttműködési kötelezettségnek, és nem hívta fel az általa sérelmesnek tartott tevékenység abbahagyására. A beadványait a közérdek motiválta, és részben eredményre vezettek: a pénteki munkarend módosítása, a M.V.Ü.-nek ellenszolgáltatás nélküli parkolás engedélyezése miatt a polgármester felelősségre vonása. Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az ügyészi státusz betöltése olyan, az átlagostól eltérő fegyelmezettséggel is jár az átlagos munkaviszonnyal szemben, amely a hivatás sajátossága. A munkakör ellátásán túl ezért a magánéletben is köteles volt a felperes úgy viselkedni, hogy az ügyészség, mint szervezet tekintélyét ne rombolja. Nem a felperes munkavégzésének hiányosságaira, hanem az indokolásban felhívottak miatti alkalmatlanságra alapította a felmentést. A felperes szándékosan teremtett konfliktushelyzeteket, amelyeket arra használt fel, hogy feljelentéseket tegyen. A házassága felbomlása után is telefonon és e-mailben is zaklatta a volt házastársát. A felperes tevékenysége részleteiben is ismertté vált a munkahelyi környezetében, ezzel ellehetetlenítette a volt felesége helyzetét a munkahelyi közösségben. Azáltal pedig, hogy hosszú időn keresztül saját hivatali feletteseit a magánéleti ügyeivel kapcsolatos beadványaival eljárási cselekményekre indította, magánéleti problémáját az ügyészi testület hivatali intézkedéseket kiváltó szintjére emelte. Többször tett olyan tartalmú kijelentéseket, amellyel a volt házastársa és más ügyészségi alkalmazottak helytelen megítélését kívánta előidézni. A felperesnek az ügyészségi vezetőkhez ismételten tiszteletlen, fenyegető hangú leveleit a szolgálati viszonytal összefüggésben értékelni kellett. A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 7.M.636/2007/55. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperes 2007. április 13-án kelt felmentésével jogellenesen szüntette meg a felperes ügyészségi szolgálati jogviszonyát. Kötelezte az alperest, hogy a felperest tizenöt napon belül az eredeti munkakörében foglalkoztassa tovább. A munkaügyi bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperes a felmentésben terhére rótt, és az általa elkövetett cselekményeket megvalósította, a beadványokat elkészítette, majd elküldte. A felperes volt házastársát a szolgálati helyein több alkalommal telefonon felhívta, emiatt a munkáltatónak a telefonszámok megváltoztatása iránt kellett intézkednie. A munkahelyi számítógépére éveken keresztül több üzenetet küldött, ezért a munkáltató informatikusa a felperes házastársa kérése a levelezőprogramot akként állította be, hogy az érkező leveleket automatikusan küldje vissza. A felperes az e-mailek küldésével 2006. decemberében felhagyott. A volt feleségének számtalan nyilvános levelezőlapot is írt a munkahelyére. A felperest a P.m. főügyész 2003. február 18-án írásbeli

figyelmeztetésben részesítette, ellene 2004. január 15-én hivatása tekintélyének megsértése miatt fegyelmi eljárást indított, amelyet az eljárás lefolytatására rendelkezésre álló határidő be nem tartása miatt megszüntettek. A 2004. január 9-ei felperessel szembeni rendőri intézkedést a Ny.R. kivizsgálta, megállapította, hogy az jogszerű volt. A felperes volt házastársa a munkáltatót 2004. március 25-én a különválásukról, 2006. július 17-én a felperes ellen magánlaksértés vétsége miatti feljelentéséről, 2006. november 24-én a volt férje elleni rágalmazás miatti magánindítvány előterjesztéséről, valamint a kölcsönösen indított büntetőügyekről, a felperes folytonos telefonhívásairól és e-mail üzeneteiről tájékoztatta.

A felperes feleségének névváltoztatási anyakönyvi okirata 2004. január 7-én kelt. A felperes és a felesége, valamint annak családja, a szülők szomszédai között több szabálysértési eljárás volt folyamatban. A felperes által indított ezen eljárások vagy megszüntetéssel, vagy felmentéssel végződtek. A M.V.Ü. dolgozóinak ingyenes parkolásával kapcsolatosan a volt polgármesterrel szemben hivatali visszaélés büntette miatt folytatott nyomozás megszüntetéssel és megrovással zárult. A felperes a szolgálati viszonya fennállása alatt 2003-tól 2006-ig pénzjutalomban részesült, 2005-ben pedig a vádbeszéd versenyen elért eredményét jutalmazták. Az első fokú ítélet indokolása szerint a felmentésben foglaltakkal összefüggésben az alperesnek nemcsak azt kellett bizonyítania, hogy a felperesnek a válásával párhuzamosan tanúsított magatartása általában az ügyészi hivatáshoz méltatlan, hanem azt is, hogy ez a körülmény tartósan és a felmentéskor is fennállt, ami a felperest alkalmatlanná tette az ügyészségi szervezetben való munkavégzésre. Nem találta kellően megalapozottnak azt az okot, hogy a felperes azzal, hogy munkaidőben e-maileket küldött, a munkaidejét nem munkával töltötte, mivel a felperes munkája ellen sem minőségben, sem mennyiségben nem volt kifogás. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes a felmentését megelőzően felhagyott az e-mailek írásával. A munkaügyi bíróság utalt arra, hogy a felperes azt maga is elismerte, hogy a válásával kapcsolatos magánéleti „csatározások” térben és időben messze meghaladták az elfogadhatóság határait. Megállapította, hogy a felperes az ügyészi szervezeten belül keresett orvoslást különböző magánéleti sérelmeire úgy, hogy vezető beosztású ügyészeket keresett meg. Írásaiban a felperes sarkítottan szókimondó, és szarkasztikus kifejezéseket tartalmazó sajátos stílusa - különösen az erősen hierarchizált alá-, fölérendeltségéről közismert szervezet magas szintű vezetői szemében - joggal érdekeltte ki a sértő, bántó jelzőt. Ez azért is igaz, mert a felperes azt szorgalmazta, hogy az alperes az általa feltárt fegyelmezetlenségekért volt feleségét marasztalja el, és ennek elmaradása esetére szankciót helyezett kilátásba a mulasztó munkáltatóval szemben. Az elsőfokú bíróság azt is kimondta, hogy az ügyészség munkavállalóitól fokozottan elvárható, hogy magánéletükben is tekintettel legyenek a

státuszukra, azaz a magatartásuk a magánéleti viselkedési szabályok elbírálása körében szigorúbb megítélés alá esik, mert a közvélemény az ügyességet az ott dolgozók viselkedése alapján ítéli meg. Bizonyítottanak találta, hogy a felperes a válása során és azt követően is éveken keresztül olyan magatartást tanúsított, amely mind az ügyészi testületen belül, mind azon kívül alappal keltett megütközést. Álláspontja szerint azonban az alperesnek figyelmeztetnie kellett volna a felperest a magatartása esetleges súlyos jogkövetkezményeire, erre azonban nem került sor. Megállapította, hogy a felmentésben közölt tények valóságok, de a felmentés nem okszerű, emiatt jogellenes. Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Pest Megyei Bíróság 8.Mf.23.394/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította. A jogerős ítélet szerint a felmentés a napi több, magánjellegű elektronikus levél küldését nemcsak azért róta fel a felperesnek, mert ezalatt nem végzett munkát, hanem azért is, mert ezen küldemények alkalmasak voltak arra, hogy az ügyészi szervezetben dolgozó különélő, illetve elvált házastársa munkáját megzavarják, munkavégzéséből kiküszöböljék. A felperes ezzel az Mt. 103. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt kötelezettségét oly mértékben megszegte, hogy az alperes informatikai csoportját intézkedés tételére kényszerítette. Ezt a tevékenységét huzamos időn át folytatta, és annak ellenére, hogy a felmentés időpontjában már felhagyott vele, a tartós alkalmatlanságát bizonyítja. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperesnek a házasság felbontása során tanúsított magatartását, amelynek ideje alatt az alperes szervezetébe tartozó vezető beosztású személyekkel szemben sértő, bántó kritikát fogalmazott meg éveken keresztül, mely mind az ügyészi testületen belül, mind azon kívül alappal váltott ki visszatetszést. Nem értett egyet azonban az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a fenti magatartás tanúsítása esetén a felmentés lehetőségével az alperes csak megfelelő figyelmeztetést követően élhetett volna. Az Mt. 103. §-a írja elő a munkavállaló kötelezettségeit, így azt, hogy a munkáját mások zavarása nélkül végezze, helytelen megítélését ne idézze elő, a feletteseivel tisztelettel tudóan viselkedjen. Ilyen magatartás tanúsítása elvárható a felperestől iskolázottsága és az alperes szervezetében betöltött beosztása miatt is. Nem értett egyet azzal sem a megyei bíróság, hogy a felperes alappal bízhatott abban, hogy az alperes továbbra is eltűri a magatartását, mivel a tiszteletlen, fenyegető, bántó hangvételű nyilatkozatait egy vezető sem köteles tűrni. A felmentés nem volt okszerűtlen. Az ügyészégi munka során a büntetőeljárásokban érintett személyekre súlyosan kiható döntéseket kell hozni, és az ilyen döntések meghozatalára csak az alkalmas, aki képes elválasztani a magánéletét a szolgálati feladataitól, helyesen értékeli a saját szervezetben betöltött szerepét, és szigorúan tartózkodik ismereteinek mások zaklatására irányuló felhasználásától. A felperes pedig a felmentésben írt tetteivel

tartósan nem ezt a magatartást tanúsította. A felmentésben írtakat a felperes „generálta” kizárólag azon okból, hogy a volt házastársának hátrányt okozzon, felhasználva ehhez az ügyészi szervezet szakmai ismereteit. A felperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az ügyészi szolgálatra nem volt tartósan alkalmatlan, az Mt. 103. §, 3. §-ba ütköző magatartást nem tanúsított. Sétrelmezte, hogy az eljáró bíróságok előtt következmények nélkül hamis tanúvallomást tehetett a volt felesége. Hivatkozása szerint „nevetséges dolog az e-mailek küldését felmentési okként felhozni”, egyrészt mert a volt felesége is felvette vele a kapcsolatot, másrészt az e-mailek küldése az ügyészségen elterjedt volt, és nemcsak magánjellegű e-maileket küldött. Senki sem értesítette arról, hogy ezeket automatikusan visszaküldik. A volt házastársa sem viselkedett különül nála, ennek ellenére az előremenetele biztosított volt. Nem volt köteles eltérni a sétrelmére elkövetett bűncselekményeket, és más jogellenes cselekményeket. A feletteseit nem sértette. Csak jelezte a m.-i hivatali visszaélést, a tulajdona erőszakkal történő elvételét, bűncselekménnyel történő hamis megvádolását, valamint sétrelmezte a rendőri kényszerintézkedést. A bejelentései ellenére a volt házastársát ügyésszé nevezték ki, és csak értetlenségének adott hangot a P.M. főügyészhez írt levelében. A M.V.Ü.-n sem beszélt senkivel sértően, ellenben vele a vezető ügyész igen, aki az ingyenes parkolással kapcsolatos eset ellenére kitüntetésben részesült, akinek testvére megverettetéssel fenyegette. Nem minősülhet sértetésnek a visszasságok felfedése: a pénteki munkarend be nem tartása, a munkaidőben történő italozás, az ingyenes parkolás bejelentése. Sétrelmezte, hogy nem figyelmeztették az e-mailek küldése, vagy más, volt feleségével kapcsolatos események miatt. A tartós alkalmatlansághoz az kellett volna, hogy képtelen legyen változtatni azon, amit a terhére róttak. Ehhez képest az e-mailek írásával önként felhagyott, a munkaidőt munkával töltötte, másoknál többet dolgozott. A beadványai miatt pedig köszönetet érdemel. A munkáltató felmentése aránytalan intézkedés, mert több, az alperesi szervezetben kötelezettségszegést elkövető személlyel szemben e helyett a közös megegyezést alkalmazta. Álláspontja szerint a másodfokon eljáró bíróságnak kérnie kellett volna a saját kizárását tekintettel arra, hogy a P.M.B. elnöke és a P.M. főügyész szoros munkakapcsolatban vannak. Az elfogultatlanságnak még a látszatára is figyelni kell. Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában tartását kérte. Álláspontja szerint a felperes a Pp. 270. § (2) bekezdésében és a 272. § (2) bekezdésében előírtak ellenére a felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértést nem jelölt meg. Alaptalanul támadta a felmerült bizonyítékok mérlegelését, és nem jelölte meg, hogy a bizonyítékok értékelése mennyiben volt okszerűtlen, csak a saját véleményét emeli ki. Először a felülvizsgálati kérelemben vetette fel a másodfokú bíróság

elfogultságát a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontját megjelölve - alaptalanul. A felperes a felülvizsgálati kérelemben új tényként nem hivatkozhat a munkáltatói intézkedés aránytalanságára, miután a Pp. 272. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. Az, hogy más munkavállalók esetlegesen a munkáltató tudomására sem jutott cselekményeinek milyen következményekkel kellett járniuk, a jogvita keretein kívül eső kérdés.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. § (1) bekezdés és a 272. § (2) bekezdés alapján a jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelemmel jogszabálysértésre hivatkozással lehet élni. A Pp. 3. §. (2) bekezdés alapján azonban a bíróság bár a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, de a fél által előadott nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. A felperes felülvizsgálati kérelmében - tartalma szerint - a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére hivatkozott jogszabálysértésként, ezért kérelme elutasítására nem kerülhetett sor, azt érdemben kellett elbírálni. Az ügy érdekét érintő jogszabálysértés, azaz a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése azonban nem volt megállapítható [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH 2001.197., BH 2002.29.]. A felek nyilatkozatai, a tanúk vallomása és a csatolt okiratok alapján helyesen állapították meg az eljáró bíróságok, hogy a felperes a felmentésben felsorolt magatartásokat tanúsította: 2003-2006. években az alperes számítógépes rendszerén különélő házastársának magánjellegű e-maileket küldött, telefonon hívogatta, a hivatkozott beadványokat a munkahelyi feletteseinek a hivatkozott tartalommal elküldte, a szabálysértési és büntetőeljárások az említett felek között az említett tárgyban folyamatban voltak és az ott megjelölt eredménnyel zárultak. A volt házastárs vallomását a bizonyítási eljárásban felmerült egyéb bizonyítékok egybevetésével helyesen - és a felmentésben foglaltakra nézve, nem pedig a büntető és szabálysértési eljárások tárgyát képező magatartások elbírására tartozó körben - értékelték az eljáró bíróságok. A feltárt bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság helyes következtetést vont le arra, hogy a felperes az Mt. 3. § (1) bekezdésébe, 103. § (1) bekezdés a) és c) pontjába ütköző magatartást tanúsított. Döntését a jogszabálynak megfelelően, az irányadónak tekintett körülmények felsorolásával, a bizonyítékok helytálló mérlegelésével, a logika szabályainak megfelelően, kellő részletességgel megindokolta (Pp. 221. § (1) bekezdés). E körben jogszabálysértés nem volt megállapítható. A felperes alkalmatlanságát a felmentés egyrészt a szolgálati jogviszonyát közvetlenül érintő magatartására, vagyis a szolgálati helyén kívüli, de az alperes szervezetébe tartozó munkatársak (a különélő házastárs, annak közvetlen munkatársai, munkahelyi felettese) irányába, másrészt a jogviszonyán kívül tanúsított magatartására alapította. A felmentésben felhívott valós

események során a felperes nemcsak a munkatársakkal szembeni együttműködési kötelezettségét szegte meg, akadályozta munkavégzésüket, hanem szóban és írásban is olyan tartalmú kijelentéseket tett, amellyel a volt házastársa és más ügyészségi alkalmazottak helytelen megítélését kívánta előidézni. Ezen magatartását hosszabb időn keresztül 2003-2007. januárig bezárólag folyamatosan tanúsította. Ez annak ellenére megállapítható, hogy 2006. decemberében (a volt házastárs levelezési programjának átállítása miatt) az e-mail küldözgetéssel felhagyott, de 2007. januárjában az ügyészségi vezetőjéhez ismételten olyan tiszteletlen fenyegető hangú levelet írt, ami nemcsak a hierarchikus rendszerben működő ügyészi szervezetben, de a hétköznapi emberi kapcsolatokban is megengedhetetlen. A munkáltató nem azt rótta a felperes terhére a felmentésben, hogy jobbító szándékú észrevételeket tett az alperesi szervezet működését illetően, hanem azt, hogy beadványaiból megállapíthatóan olyan fokban bizalmatlan volt az alperes jogalkalmazási tevékenységét, valamint a szervezet vezetőinek döntéseit illetően, ami alkalmatlanná tette olyan ügyészségi tevékenységekre, amelynek során a felettes ügyésztől bármikor adott utasítás végrehajtása kötelező. A felperes magánéletben tanúsított magatartása visszahatott a szolgálati jogviszonyára, tekintettel arra, hogy magánéleti ügyeit a munkáltatójához címzett beadványaiban is taglalta, és az a cél motiválta, hogy szintén az alperes alkalmazásában álló volt házastársával szemben felelősségrevonási eljárásokat kezdeményezzenek, őt a munkahelyén felettesei előtt lejárassa. Ezt célozták a felperesnek a volt házastárs szolgálati helyein tanúsított magatartásai is. A volt anyósa és apósa lakókörnyezetében pedig hosszabb időn át történő rendszeres megjelenése, konfliktusokba keveredése, az ennek következtében indult eljárások - a felperes ismertté vált szolgálati jogviszonyára tekintettel - alkalmasak voltak az alperesbe mint igazságszolgáltatási szervbe vetett bizalom megingatására, tekintélye csorbitására. Alappal hivatkozott az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében arra, hogy jelen per tárgyát a felperes felmentése képezte, így más alkalmazottak cselekményei, jogszabálysértő magatartása és azok következményei jelen jogvita keretein kívül estek. Alaptalanul állított a felperes eljárási szabálysértést a felülvizsgálati kérelmében. Az első-, illetve a másodfokú bíróság bíráinak a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontjára alapított kizárása elmaradását a megelőző eljárásban nem, csak a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte. A per során elő nem terjesztett elfogultsági kifogásra azonban a felülvizsgálati kérelemben nem lehet hivatkozni (BH 1997.425.). A fentiekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az ügyben még irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés f) pontja, 3. § (3) bekezdése és 14. § alapján a felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2011. május 18.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Hajdu Edit s.k. előadó
bíró, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró**

A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő